

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

11. ŘÍJNA 2015

Z obsahu:

**Naší revolucí je něha
a radost, pramenící z Boží
přítomnosti**

Homilie Svatého otce
Františka při mši svaté
22. září 2015 v bazilice
Virgen de la Caridad
del Cobre (Kuba)
- strana 2 -

**Národní eucharistický
kongres 2015**

ThLic. J. Larisch, Th.D.
- strana 4 -

„Eucharistická květina“

Alfons Rocha
- strana 5 -

**Eucharistie - Ježíšovo
sebeznázornění (3)**

P. Leo Kuchař SSS
- strana 7 -

**Kolik mariánských zjevení
uznala církev?**

Milan Glaser
- strana 8 -

**Svatá Terezie z Avily
Sestry z Karmelu
v Maria Jeutendorfu**

- strana 9 -

**Než začneš přemýšlet
o svatbě s muslimem**

Abd Jasu'
- strana 10 -

**Biskup Aleppa:
Masový odchod syrských
obyvatel je účelový**

- strana 12 -

*Ve dnech 16.-17. října 2015 se uskuteční v Brně Národní eucharistický kongres
(foto z diecézního eucharistického kongresu olomoucké arcidiecéze)*

Naší revolucí je něha a radost, pramenící z Boží přítomnosti

Homilie Svatého otce Františka při mši svaté 22. září 2015
v bazilice Virgen de la Caridad del Cobre (Kuba)

Evangelium, které jsme právě vyslechli, před nás staví dynamiku, která vzniká pokaždé, když nás Pán navštěvuje. Pobízí nás, abychom vyšli ze svého domu. Jsme opakovaně zváni, abychom o takovýchto výjevech přemýšleli. Přítomnost Boha v našem životě nás nikdy neponechává v klidu, nýbrž stále pohání k pohybu. Když nás Bůh navštěvuje, vždy nás táhne pryč z domu. Jsme navštěvováni, abychom sami navštěvovali; milováni, abychom sami milovali.

Spatřujeme tu Marii, první učednici. Mladá dívka, možná ve věku mezi 15 a 17 lety, kterou v jedné palestinské ves-

nici navštívil Pán, aby jí oznámil, že se stane matkou Spasitele. Ani jí nenapadne, aby se cítila povýšeně, anebo aby si myslela, že jí teď všichni přijdou pomáhat a sloužit. Jde, aby pomohla své sestřenici Alžbětě. Radost, která pramení z vědomí, že Bůh je s námi, s našimi lidmi, probouzí srdce, uvádí do pohybu naše nohy, pohání nás ven, dovádí nás k tomu, abychom obdrženou radost sdíleli ve službě a oddanosti, a to ve všech oněch „rozpačitých“ situacích, které naši sousedé či příbuzní prožívají. Evangelium nám říká, že Maria se vydala na cestu a spěchala. Šla rozvázným, avšak vytrvalým krokem. Krokem, který

vi, kam jít. Krokem, který neběží, aby se neunavil příliš rychle, ani příliš pomalým krokem, který nikdy nikam nedorazí. Nebyla ani rozrušená, ale ani ospale pomalá. Maria spěchala, aby byla nablízku své sestřenici, která otěhotněla v pokročilém věku. Maria, první učednice, sama navštívená, vychází, aby navštívila. A od onoho prvního dne to vždy bylo jejím zvláštním rysem. Byla ženou, která navštívila mnoho mužů a žen, děti i starých lidí, mládeže. Uměla navštěvovat a doprovázet při dramatických těhotenstvích mnohé z našich národů. Chránila zápas všech lidí, kteří trpěli, aby bránili práva svých dětí. A nyní nám nadále nese Slovo života, svého Syna, našeho Pána.

Také tento kraj navštívila její mateřská přítomnost. Kubánská vlast se zrodila a vyrůstala ve vřelé oddanosti milosrdné Panně. „To ona ztvárnila kubánskou duši do její vlastní a mimořádné podoby,“

Dokončení na str. 13

Dříve než začneme číst toto číslo Světla, možná bychom si měli položit otázku z dnešního evangelia: „Co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Odpověď je známa, můžeme ji vyjádřit velmi stručně takto: Miluj Boha celým svým srdcem a celým svým životem. Více není potřeba – láska sama nám ukáže, co konkrétně máme pro věčnou účast na Boží slávě dělat my.

Mluvíme-li o lásce k Bohu, pak nalézáme v dějinách spásy mnoho krásných vzorů, osobností, které vynikly v této ctnosti a svůj život završily v milující náručí Boží. Mezi ně patří i bl. Alexandrina Maria da Costa. (str. 5-6) U ní se navíc mimořádným způsobem spojuje láska k živému Bohu v Eucharistii a láska k Boží Matce, Panně Marii. Jako by nám svým životem chtěla říci: Kdo miluje Syna, miluje i jeho Matku.

Na konci tohoto týdne bude naše země prožívat Národní eucharistický kongres. Smyslem této události by mělo být posílení úcty k Ježíši Kristu tajemně přítomnému v Eucharistii a prohloubení osobního vztahu každého katolíka s živým Bohem, darujícím se pod způsoby chleba a vína. Máme jedinečnou příležitost něco změnit na smutném konstatování sv. Te-

Editorial

rezie od Dítěte Ježíše: „Láska není milována!“ (str. 7) Žel, tato slova jsou platná i dnes, ačkoliv se nemusí nutně týkat přímo nás. Je potěšující, že vznikají nové iniciativy (např. společenství adorátorů *Eucharistická hodina* v olomoucké arcidiecézi), které chtějí přispět k obnově úcty k Eucharistii, k životu s Bohem skrze adoraci jeho živé přítomnosti v proměněné Hostii. Modleme se tedy za obnovu úcty k eucharistickému Kristu a vlastním životem se na ní také podílejme – je to zodpovědnost naší víry. (srov. str. 4-5)

Tiché spočinutí před Bohem v Eucharistii je pravým projevem naší lásky, která se má osvobodit ode všeho, co brání naší odevzdanosti do jeho svaté vůle. Tak se přiblížíme také vnitřní modlitbě, jež je lékem na vše špatné v našem životě a jež nás může proměnit a přivést vždy k polepšení – jak říká sv. Terezie z Avily, kterou si s celou církví připomeneme ve čtvrtek 15. října. (str. 9-10)

Láska má ještě jeden rozměr, nad kterým se můžeme v těchto dnech zastavit: nebojí se být viděna. Kéž nejen náš sluch, ale především naše srdce proniknou slo-

va aleppského biskupa, který je zklamán tím, že evropští křesťané se za svoji víru stydí a spolu s tím zapominají i na správné hodnoty života a křesťanskou morálku. (str. 12) Tváří v tvář svědectví zabitých křesťanů v Sýrii, Iráku a v mnoha dalších zemích je to vážná otázka i pro naše svědomí: Je moje láska k Bohu patrná v každé mé myšlence, v každém mém slovu, v každém mém činu? Bojím-li se projevit a když „kličkuji“, abych si nezpůsobil problémy před lidmi, pak naše láska k Bohu ještě není pravá, dokonalá. Budme upřímní sami k sobě i k Bohu aspoň v odpovědi na tuto otázku...

V těchto dnech nezapomínejme ve svých modlitbách také na probíhající římskou synodu o rodině, o které se toho v médiích již tolik „probralo“. A když už hovoříme o rodině, je dobré, zvláště v této rozechvělé době, uvědomit si, s čím jako katolíci vstupujeme do manželství. Pomoci může i aktuální článek o případném sňatku s muslimem. (str. 10-11) Modleme se tedy za zachování pokladu víry a nauky apoštolů, a to spolu s Pannou Marií, jejíž modlitba Magnificat je chvalozpěvem Božího lidu, který kráčí dějinami.

Daniel Dehner

Chceš-li patřit mezi ty, kteří nepřestávají upřímně hledat skutečnou pravdu a smysl života, začni dnes tím, že se zaposloucháš do slov svatého Pavla. Příběh, jehož budeš pak svědkem, tě přesvědčí, jak jsou pravdivá: *Slovo Boží je plné života a síly, on vidí všechno jako odkryté. Pros Ducha Svatého spolu se Žalmistou: Nauč nás počítat naše dny, ať dojdeme moudrosti srdce.*⁽¹⁾

Ježíš již byl na odchodu, když k němu na poslední chvíli přibíhá mladý muž. Je zřejmé, že mu velmi záleží na tomto setkání, a dává nepokrytě najevo, že si Pána váží více než kdokoliv jiný, když před ním dokonce s úctou pokleká. Kež tě takový příklad trvale pobízí, abys často spěchal za Pánem, vzdal mu božskou poctu a ptal se na to, co je pro tebe podstatné: *Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl život věčný?*

Tou první a nevyhnutelnou podmínkou jsou a zůstanou věčně platná Boží příkázání. Jak moudře stanovil Bůh tato pravidla, která i dnes jsou *ostřejší než meč a pronášejí soud i nad nejnějtříšními lidskými myšlenkami!* Toto Boží slovo nikdy nezastará a musíš počítat s tím, že na jeho základě budeš jednou skládat účty před Tím, *kteřý všechno vidí jako nahé a odkryté.*

mládenec, který přišel za Pánem, nebere Boží příkázání na lehkou váhu a od dětství je věrně zachovává. Ale jeho srdce mu napovídá, aby se s tím nespokojil. Velkorysé srdce Boha neodměřuje, ani s ním nesmlouvá. Taková ochota a připravenost Ježíše těší. Na ty, kteří jsou ochotni velkodušně vykročit i za hranice svých nezbytných povinností, pohlíží Pán s opravdovou láskou. Zasloužíš si také tento jeho laskavý pohled?

Jaká bude Ježíšova rada a doporučení? Není bezpečnější cesty k blaženosti věčného života než následovat Ježíše. Ale ten, kdo chce jít za ním, musí být nejdříve zcela svobodný: *„Jdi, proděj všechno, co máš, a rozdej chudým.“* Nebude to žádná ztráta, bude to jen výměna za bezpečnější a mnohem drahocennější poklad v nebi. Ten nezatěžuje starostmi ani obavami, naopak obohacuje radostí, jakou tvá štědrost přináší strádajícím. *„Pak přijď a následuj mě.“*

Co je cennějšího než čest, že můžeš stále pobývat ve společnosti Pána? Není sám Ježíš pokladem nad poklady? Ale

Cesta moudrosti

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Jak těžké je vejít těm,
kdo spoléhají na bohatství!*

rozhodnutí překročit práh od závislosti ke svobodě nemusí být lehké. Ježíšova rada se může jevit jako překvapivě radikální. Kdo bude mít dosti odhodlání, aby ji přijal?

mládenec, který vzbuzoval tolik nadějí, pojednou nápadně zesmutněl. Odchází od Ježíše tak, jako odešla náhle jeho počáteční dobrá vůle. Jeho původní velkodušnost totiž nebyla bezvýhradná a ryzí. Jsou tu pozemské věci, kterých si cení více než Ježíšovy nabídky. *Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům... k jednomu přilne a druhým pohrdne.*⁽²⁾ Jeho místo v zástupu zůstane nejen prázdné, ale i varující: *Jak těžké je vejít těm, kteří spoléhají na bohatství!*

Je-li však bohatství tak velkou překážkou pro vstup do Božího království, *kdo tedy může být spasen?* Není to jen množství majetku, co ohrožuje člověka, ale míra, jakou jeho srdce lpí na jmění. Touha po majetku, která se zdá být lidsky neodolatelná, může být překonána: *Vždyť u Boha je možné všechno.* S Boží milostí může i ten, kdo vlastní mnoho majetku, žít se srdcem zcela svobodným, *když se nepyšní a neskládá své naděje do nejistého bohatství, ale v Boha.*⁽³⁾ Bohatství může být nejen velkým pokušením, ale také příležitostí, jak *bohatnout v dobrých skutcích štědrostí a dobročinností.*⁽⁴⁾ Čím více je tvých statků, tím více pros svého Pána, aby tvé srdce nelnulo k ním, ale k Němu. *Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*⁽⁵⁾ Budeš-li hledat u Pána svou radost, která nepomijí, pochopíš, že jsi pouze prostředkem a že vůbec nejsi víc než družící jen proto, že máš více.

Ti, které tu vidíš v Ježíšově družině, již před léty *opustili všechno a šli za ním.* Ukazují ti opravdu názorně, jak je u Boha možné i to, co není možné u lidí: na první pohled spatřili v Pánu poklad nad poklady, a proto pro něho *opustili všechno.* Zeptej se jich, tak jak se jich zeptal Pán: *„Měli jste v něčem nedostatek?“*⁽⁶⁾ Co ti odpoví? *„Neměli!“*⁽⁷⁾

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 7,7-11

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosl jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Jí jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. čtení – Žid 4,12-13

Boží slovo je (plné) života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejnějtříšními lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Evangelium – Mk 10,17-30

Když se (Ježíš) vydával na cestu, přiběhl nějaký (člověk), poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš příkázání: ‚Nezabiješ, nezczizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!‘“ On mu na to řekl:

Dokončení na str. 4

Využij dnešního setkání s Ježíšem, abys s jeho pomocí našel správný vztah ke svému majetku. On ví, co je u lidí nemožné, ale u něho možné. Dříve než se ho zeptáš: „Co mám dělat?“ vypros si milost, aby ti dal dojít k moudrosti srdce. Pak tě jeho slova nenaplní zármutkem, ale budeš se *radovat a jásat po celý život*⁽⁸⁾, že jsi i navzdory pronásledování *dostal stokrát více.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 90,12; ⁽²⁾ Mt 6,24; ⁽³⁾ srov. 1 Tim 6,17;

⁽⁴⁾ srov. 1 Tim 6,18; ⁽⁵⁾ Mt 6,21; ⁽⁶⁾ Lk 22,35;

⁽⁷⁾ tamt.; ⁽⁸⁾ Ž 90,14.

Národní eucharistický kongres 2015

Bližící se Národní eucharistický kongres (zkr. NEK) soustřeďuje naši pozornost k tématu Eucharistie. Následující pojednání vychází ve svých dvou částech z nové publikace Dr. Jana Larische *Eucharistické hnutí na Moravě a ve Slezsku v 19. a 20. století*, kterou vydala Matice cyrilometodějská s. r. o. a v těchto dnech se dostává do rukou veřejnosti. Předkládaný text nejprve pojednává o fenoménu eucharistických kongresů, následně o novodobém eucharistickém hnutí v našich zemích. Ve třetí části je nastíněn přístup, jak uchopit výzvu plynoucí z NEK.

Eucharistické kongresy jako takové jsou v dějinách církve záležitostí novodobou. Vše začalo v 19. století, kdy katolíci de facto v celé Evropě museli čelit silným sekularizačním a liberálním protikatolickým tlakům. V jednotlivých zemích reagovali odlišně. Ve Francii kupříkladu prohloubením základního postoje víry v Boha, konkrétně víry v Ježíše Krista přítomného v Eucharistii. Určujícími postavami této obnovy byli kněz a řeholník sv. Petr Julián Eymard (1811–1868) a paní Emilie Tamisiérová (1834–1910). Díky jejich působení byla v roce 1874 zorganizována první eucharistická pouť do Avignonu. Obsahem tohoto několikadenního setkání byla eucharisticky zaměřená kázání, modlitby před vystavenou Nejsvětější svátostí, slavnostní procesí s Nejsvětější svátostí a mše svatá. Smyslem setkání bylo více se otevřít a hlouběji přijmout Ježíše Krista tajemně přítomného v Eucharistii a tuto přítomnost veřejným vyznáním radostně oslavit. Pro tato setkání se ujal

název „eucharistický kongres“. Od roku 1881, kdy se ve francouzském Lille konal první mezinárodní eucharistický kongres, se iniciativa eucharistických kongresů šířila do celého světa.

V prostředí Čech, Moravy a Slezska se eucharistické hnutí začalo zabydlovat teprve v závěru 19. století. Byla znovu zavedena laická eucharistická bratrstva, byl zřízen Spolek kněží klanějících se Nejsvětější svátosti oltářní. Začala vycházet česká mutace časopisu světového eucharistického hnutí *SS. Eucharistia*. Kněží se začali scházet na kněžských eucharistických sjezdech. První se konal na Velehradě v roce 1894.

Do vypuknutí 1. světové války v roce 1914 bylo eucharistické hnutí posíleno třemi výraznými impulsy. Nejsilnější vycházel z 23. mezinárodního eucharistického kongresu konaného ve Vídni v roce 1912. Druhým bylo uvedení duchovních synů P. Petra Juliána Eymarda v roce 1912 do Brna. Třetím impulsem bylo zavádění tzv.

adoračních dnů či osadních svátků (dodnes existuje v českobudějovické diecézi) do života českých a moravských diecézí.

Po vzniku Československa se eucharistické hnutí začalo znovu intenzivně rozvíjet až ve druhé polovině dvacátých let 20. století organizováním eucharistických kongresů. V české církevní provincii byly zorganizovány dva diecézní eucharistické kongresy, a to v Českých Budějovicích v roce 1927 a v Hradci Králové v roce 1937. V moravské církevní provincii se sice nekonal žádný diecézní eucharistický kongres, ale o to více se organizovaly kongresy krajské. V brněnské diecézi se jich na různých místech uskutečnilo šestnáct, v olomoucké arcidiecézi osm.

Podpisem mnichovské dohody a na ni navazujícími událostmi se katolická církev ocitla v naprosto jiné situaci. Nacistické novopohanství a později komunistické bezbožectví zcela nekompromisně likvidovaly veškeré neloajální projevy života, včetně náboženského. Život církve byl omezen na úroveň farností a i zde pod hrozbou fyzické likvidace jen do interiérů kostelů. Veřejné projevy náboženské úcty včetně úcty k Eucharistii byly nejen zakázány, ale i masivní manipulací veřejného mínění dehonestovány takovým způsobem, že jejich konání bylo de facto morálně znemožněno. Katolická společnost (jakož i celá společnost) byla ze sebezáchovných důvodů přinucena přijmout schizofrenní způsob života: na veřejnosti politicky a společensky přízpůsobivý a v soukromí morálně i nábožensky korektní.

Po roce 1989 se situace změnila. Příčina oné schizofrenní dvojkoľejnosti sice pominula, ale vnucené vzorce myšlení a chování zůstaly. Společnost, včetně církve se v rámci ozdravného procesu pokoušela a pokouší tuto situaci ať už intuitivně či vědomě řešit. Eucharistický kongres je v tomto ohledu zcela zvláštní a mimořádnou výzvou především pro naše katolické společnosti. Církevní dokumenty o eucharistických kongresech píší toto: „*Účelem kongresů je snaha z určitého hlediska hlouběji pochopit a ve svazku jednoty a lásky veřejně vyznávat tajemství Eucharistie. ... účastní se ho celá místní církev a jiné církevní obce při nich dávají najevo svou spoluúčast.*“ (Svaté přijímání a úcta eucharistie mimo mši, čl. 109–112) Eucharistický

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

„Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli

ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný. A tak mnozí první budou posledními a poslední prvními.“

„Eucharistická květina“

Blahoslavená Alexandrina Maria da Costa (1904–1955), stigmatizovaná portugalská mystička, která 30 let žila upoutána na lůžko a 13 let a 7 měsíců jejím jediným pokrmem byla konsekrovaná hostie, byla také velkou ctitelkou Panny Marie.

► kongres se tedy nevyčerpává jen mší svatou a eucharistickým průvodem, to je jeho přirozený vrchol. Vyjadřuje také pozvání místní církve, která je hostitelkou především ve smyslu onoho „hlouběji a lépe pochopit tajemství Eucharistie“. Tato hostitelská funkce se uskutečňuje „nabídkou bohoslužeb slova, katechetických setkání i veřejných konferencí nebo také příležitostí ke společným modlitbám či adoracím před vystavenou Nejsvětější svátostí“. Do programu je možné zařadit hudební, divadelní, filmová a další kulturně-společenská představení, která ale musí vhodně doplňovat základní směřování eucharistického kongresu. Celé přítomné společenství, tj. „místní církevní obec i jiné na kongresu přítomné církevní obce“, pak společně slaví mši svatou. Na ni navazuje průvod ulicemi města, při němž je slavnostně za zpěvu hymnů a modliteb nesena ulicemi Nejsvětější svátost. Věřící vnitřně posílení jak novým hlubším pochopením eucharistického tajemství, tak intenzivním prožitkem svazku jednoty a lásky vstupují, či přesněji a aktuálně řečeno: vstupujeme s Ježíšem Kristem pokorně, ale radostně do veřejného prostoru našich měst. Tak nabízíme sami sobě, naší církvi i celé společnosti lék pro překonání oné v nás i ve společnosti přítomné výše naznačené společenské schizofrenie. Je to mimořádný nárok zodpovědnosti na naši víru a z ní vycházející způsob života, zároveň ale také pozitivní vklad pro další pravdivý a zodpovědný život církve i společnosti. Ať Pán Bůh dá a my všichni významu této výzvy s Boží pomocí dostojíme!

ThLic. Jan Larisch, Th.D.:
Eucharistické hnutí na Moravě a ve Slezsku v 19. a 20. století
(Předmluva Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský)
Brož., 125x200 mm, 56 stran + 8 stran barevné obrazové přílohy, 75 Kč

„Mluvit o Alexandrině Marii z Balasaru, mojí malé portugalské květině, mojí starší sestře, je pro mne modlitbou, a kdybych dal volný průchod té vlně lásky, která se vlní v mém srdci, nedošel bych nikdy konce... moje modlitba by nikdy neskončila!“⁽¹⁾

To je stále pravda, stejně jako je opravdová láska, která od té doby ještě narostla, i jako horoucí žádost ji hlásat a působit, aby ostatní, kteří ji ještě neznají, Alexandrinu milovali. A neméně se čeká na její spisy, na její rady, které jsou plné moudrosti a vydechují Boží lásku...

Alexandrina byla výjimečná duše, malé světlo, které ale zářilo mimořádným leskem, a to hlavně svojí pokorou a svojí bezpodmínečnou úctou před třemi „bílymi postavami“, které v naší době upadly do špatné pověsti: Eucharistie, Maria a papež.

Toto je stále pravda... A rád bych měl také onen slastný pocit, který dává láska milované duši, láska tak andělské bytosti, která se ráda nechá úzce „připoutat“ k věcem Božím.

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ Toto vyznání apoštola je také vyznáním Alexandriny. Její život byl stále spojen s Bohem lásky, Nejsvětější Trojicí, s Matkou milosrdenství, která nám dala ve Fatimě poselství míru a lásky a dala nám mateřskou radu: „Abyste konali, co vám říkám...“

Alexandrina se snažila po celý svůj život dělat to, co jí nebeská Matka – „její Matička“ – jak Marii ráda jmenovala, nejenom ve Fatimě, ale také v jejím pokoji v Balasaru řekla.

V každém okamžiku se pokoušela tato spravedlivá a pokorná duše ve svých modlitbách, ve svém prostém bytí, které bylo utvořeno z utrpení a lásky, konat vůli Panny Marie, protože věděla velmi přesně, že když plní vůli Matky, současně plní také vůli Syna.

Tato „malá Portugalka“, která byla Ježíšem zvláště zahrnuta láskou, věděla už od raného mládí, že být maličký je tím nej-

lepším prostředkem, jak dosáhnout blaženosti a plnosti Boží lásky. Cožpak nevyškočila z okna, které bylo čtyři metry nad zemí, aby si zachovala svoji čistotu?... Cožpak se nebránila všemi silami zničujícím útokům určitých lidí, kteří v ní vidě-

Bl. Alexandrina Maria da Costa

li jenom předmět dosažení rozkoši, aby uspokojili své nižší pudy?... Cožpak se necítila být zasvěcena v hlubokém a upřímném hnutí lásky celého svého bytí, celé své existence, celé své mladosti a celého svého utrpení pro spásu duší a pro posvěcení celého světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, své nebeské Matky?...

V životopisu, který byl zveřejněn Kongregací pro blahorečení a svatořečení, můžeme číst o služebnici Boží Alexandrině Marii da Costa: „Na výzvu Ježíše poprosila (Alexandrina) v roce 1936 papeže prostřednictvím P. Mariana Pinha⁽²⁾ o zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Tato vroucí prosba byla obnovena v roce 1941, kdy se Svatý stolec třikrát dotazoval na Alexandrinu arcibiskupa z Bragy⁽³⁾. Nakonec bylo zasvěcení vykonáno Piem XII. v Římě – bylo přenášeno rádiem v portugalské – 31. října 1941.“⁽⁴⁾

► Tento dokument, který předcházela blahověření a svatořečení, nepochybně je o přesném a výjimečném posláni Alexandriny: zasvěčení světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jejímž pokorným nástrojem byla.

Je pravda, že mnozí autoři a historikové mají názor, že toto zasvěčení Matky Boží bylo nadiktováno sestře Lucii ve Fatimě. Ve Fatimě ale uložila Matka Boží Lucii zasvěčení Ruska, které mělo být provedeno papežem v jednotě se všemi ostatními biskupy křesťanského světa.

V Balasaru uložil Ježíš osobně zasvěčení světa Neposkvrněnému Srdci jeho svatě Matky. Řekl Alexandrině: „Jednou jsem požadoval zasvěčení světa mému svatému Srdci, ⁽⁵⁾ dnes žádám zasvěčení Neposkvrněnému Srdci své svatě Matky.“

Po této výzvě se obrátila Alexandrina na svého duchovního otce, aby toto napsal Svatému otcu. P. Mariano Pinho, velký duchovní vůdce, to učinil z Fatimy – to je důvod, proč se naneštěstí v průběhu dějin do tohoto zasvěčení vplížil omyl. Když totiž P. Pinho papeži psal, byl přítomný ve Fatimě, kde dával exercicie biskupům Portugalska, kteří se shromáždili v této mariánské svatyni. Využil té příležitosti, aby biskupům vyprávěl o své duchovní dceři, a předal jim opakovanou výzvu Ježíšovu ohledně zasvěčení světa Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Biskupové souhlasili, aby takový dopis byl napsán. P. Pinho jej sestavil v latině a potom jej všichni přítomní biskupové podepsali a byl poslán do Říma. Mezi biskupy byl také biskup z Gurza, duchovní vůdce sestry Lucie, jakož i biskup z Macaa, jehož vliv u Svatého otce měl rozhodující význam.

Co je mimořádné v uctívání této zvláště milované duše, Alexandriny, je právě tento druh „výťahu“, který nás táhne do božských výšin, k nejvyššímu cíli: k Bohu. Navzdory výšinám a hloubkám v našem všedním životě, navzdory mnoha porážkám a častým obdobím vyprahlosti, která spočívají všeobecně v našem nedostatku důvěry a věrnosti nebo také ve zvláštních slabostech, zůstává toto stále pravdou...

Musím potvrdit, že čím více miluji, o to více se cítím být přitahován k Pánu Bohu a o to více mám pocit, že jsem „nasáván“ do Božího milosrdenství. Mohu v sobě potvrdit ta slova, která Ježíš řekl Alexandrině 24. června 1941: „Slibu-

ji ti, že ti odplatím na nebi všechny tvoje modlitby a tvoji lásku, jak sis zasloužila na zemi svým utrpením.“

Nebo také: „Slibuji ti, že zachráním všechny duše, které se budou modlit u tvého hrobu, také ty, které tam přijdou se špatnými úmysly: Já je obrátím!“ A je mnoho lidí, kteří přicházejí ze všech částí světa ve zbožném úmyslu do malého kostela v Balasaru, aby tam poděkovali nebo si vyprosili milost!

Bl. Alexandrina, snímek z roku 1936

A pak v tomto malém kostele, který spravuje jeden pokorný kněz, jenž je vždy k dispozici a velmi zdvořilý, existuje socha Matky Boží, kterou si člověk musí prohlédnout, ba i vyfotografovat. Je neuvěřitelně krásná a ty slzy, které jakoby stékaly po jejích tvářích, jsou výzvou k modlitbě, oběti, lásce...

Potom, co byla Alexandrina na místním hřbitově pochována, byla exhumována a uložena ve farním kostele vedle hlavního oltáře, velmi blízko u svatostánku. Leží pod bílou kamennou deskou, na ní je dobře viditelný nápis, který vyzývá hříšníky k pokání, modlitbě a oběti.

Alexandrina si přála být pohřbena tvářičkou ke svatostánku svého kostela, aby se během svého věčného spánku mohla stále dívat na svatostánky světa, jak to dělala už v průběhu svého celého života. Skutečně, jeden z úkolů Alexandriny – a to byl bezpochyby úkol největší – zněl: uctívat svatostánky světa a smířovat samotu, kterou v nich zakouší božský Beránek. Ale měla usmířovat také všechna rouhání proti Eucharistii, všechna znesvěcení, jejichž obětí byl Kristus, který přinesl nejvznešenější oběť. To bylo ono posláni, o kterém hovořil podle Ježíše také P. Mariano Pinho, že Alexandrina byla „obětí Eucharistie“.

Z Maria heute 5/2015 přeložil -mp-

Ó blažená obětavá duše, která žije u Pána, našeho Boha, pohleď na nás a zastávej se nás podle Božího záslíbení! Pomož nám stát se svatými, tak jak to chce nebeský Otec, abychom byli svatí.

Ty, která jsi žila v slzavém údolí a která znáš hodnotu utrpení, pohleď sestersky na nás a pomoz nám, abychom neprchali před utrpením, ale přijímali je a obětovali – nejenom za spásu svojí vlastní duše, nýbrž také za spásu všech duší a k útěše těch duší, které v očistci čekají na svoje osvobození.

Ty jsi z lásky k Ježíšovi žila stále v příkladné čistotě. Pomož nám, abychom prchali před hříchem a také se vyhýbali příležitosti ke hříchu.

Ty jsi na svém těle prožívala utrpení Ježíšovo, pomoz nám ubohým hříšníkům přijmout naše malé „bolístky“ a obětovat je na smíření za profanaci a rouhání, které se tak často v současné době páchají proti Eucharistii.

Malá nebeská sestřičko, chceme si osvojit Tvoji modlitbu a s Tebou říkáme také my Pánu:

„Pane, nevím, jak Tě miluji, nevím, jak velmi Tě miluji, ale vím, že Tě chci milovat!“

Ty, která jsi sestrou nás všech, pohleď na nás a pros Pána, svého božského Ženicha za nás. Děkuji.

Poznámky:

¹ P. Umberto Maria Pasquale, *La Messagère de Jésus, Editions Téquì, Paříž 1988.*

² Její první duchovní vůdce.

³ K této diecézi patří vesnice Balasar, kde se Alexandrina narodila. Tam žila a zemřela 13. října 1955, o výročí posledního zjevení Matky Boží ve Fatimě. Současně to byl čtvrtek, den Eucharistie.

⁴ Summarium. Životopisný profil.

⁵ Také k této výzvě došlo v Portugalsku. Byla určena sestře Marii od Božského Srdce, která byla mezitím blahověřena. Byla představenou kláštera Dobrého Pastýře v Portu. Papež Lev XIII. zasvětil roku 1899 lidstvo Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Pozoruhodné je, že všechna tato tři zasvěcení byla vyhlášena v Portugalsku, v zemi, která se drží dogmat víry, jak to říkají vlastní slova Matky Boží ve Fatimě.

Eucharistie – Ježíšovo sebeznázornění (3)

Eucharistie je Ježíš Kristus, který pro nás potil krev

To, že Ježíš potil krev v Getsemanské zahradě, bylo následkem obrovského strachu a nepopsatelného vnitřního otřesu. Ježíš věděl, viděl, co ho čeká na Velký pátek. I celou budoucnost viděl před sebou jako v otevřené knize. Viděl svůj eucharistický osud, viděl se ve všech svatostáncích na světě, během všech těch staletí. Každá Kristova přítomnost ve svatostánku je nevyčerpatelným pramenem milosti, ale také cílem a terčem zneuctění. Postavme se před dveře do kostela ve velkém městě a pozorujme ty, kteří chodí jen tak okolo, kteří si ani nepomyslí, okolo čeho procházejí. Že jsou pár kroků od Stvořitele světa a Vykupitele lidstva. Kdyby v té budově žila nějaká celebrita, herečka nebo olympijský vítěz – kolik lidí by se snažilo něco zahlédnout! Terezie od Dítěte Ježíše byla otřesena: „Láska není milována!“

Eucharistie je Ježíš Kristus, který byl pro nás bičován

Nevšimavost zraňuje. Většina pokřtěných lidí neplní svoji nedělní povinnost a nepřístupuje ke svátostem. Jejich postoj vypadá asi takto: „My tě nepopíráme, ale zapíráme tě. Nemáme nic proti tobě, ale nezajímáš nás!“ K neúčasti se přidávají útoky, rány bičem. Falešní učitelé si berou na mušku také Eucharistii. Chtěli by víru v tuto svátost vytrhnout ze srdcí věřících, a zvláště zadusit už v zárodku lásku a úctu k ní: Eucharistie ať se stane tím, čím byla před proměňováním: krajíc obyčejného chleba a hlt obyčejného vína.

Eucharistie je Ježíš Kristus, který byl pro nás trním korunován

Římští vojáci věnovali odsouzenci čas a svoji pozornost. Byl pro ně hračkou v kruté hře. Chovali se k němu, jako by byl král, který prohrál válku. Nasadili mu korunu, dali mu do ruky žezlo a na ramena královský plášť. Královské insignie byly jen atrapami. Korunou byl věnec z trní, žezlem byl kus dřeva, královským pláštěm stará vojenská pelerína. Jediné, co bylo pravé, byl král.

Ježíš je náš Král také v Eucharistii, ale i ti, kteří v to věří, mu často nevěnují tolik pozornosti jako tehdy Pilátova stráž. Věřoucná výpověď se nepromítá do láskyplné eucharistické adorace. Je to jako kámen, který leží už několik tisíc let na dně moře, a přesto je uprostřed suchý.

Eucharistie je Ježíš Kristus, který pro nás nesl těžký kříž

Náš Pán v Eucharistii na sebe bere úlohu Šimona z Kyrény. Nese náš kříž, určitě většinu té tíhy. V Eucharistii uzdravuje naše slabosti a zvyšuje naše síly. Ten, kdo je silný, zvedne těžkou věc snadněji než ten, kdo je slabý. Ježíš nás ujišťuje: „Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“ (Mt 11,30)

Eucharistie je Ježíš Kristus, který byl pro nás ukřižován

Ježíš Kristus pro nás zemřel na kříži a jeho smrt byla výkupnou obětí. Ne každá smrt je obětí. Aby jí smrt byla, musí hrdina být ochoten zemřít, aby zachránil jiného člověka. Tuto podmínku Ježíš na kříži bezesporu splnil.

V této souvislosti se nám otevírá nový pohled. Mučedníci byli hrdinové, kteří byli ochotni zpečetit svou víru a věr-

nost Kristu vlastní krví. Někdy je však možná lehčí pro Krista zemřít, než pro něj žít. Důsledný křesťanský život může být za určitých podmínek mnohem větší hrdinství než krvavé martyrium. Platí to také o Ježíšově pozemském životě? Byl jeho život méně heroický než jeho krutá smrt? Můžeme s určitostí tvrdit, že jeho smrt byla logickým vyvrcholením jeho života. Obojí, jeho život i jeho smrt, patří k dílu vykopení.

Dnes už Ježíš umřít nemůže, ale vede intenzivní eucharistickou existenci. Je tento způsob života menším hrdinstvím, než jeho pozemský život před Velkým pátkem? Teologové označují jeho eucharistickou životní formu za „stav mystického sebezničení“. Ježíš se tak moc ponizuje, že na sebe bere formu neživého předmětu. Chleba se těžko může sám rozhodovat, je úplně odkázán na člověka, který ho bere do ruky. Hostie padne k zemi, když ten, kdo ji drží, otevře ruku. Chleba se nemůže bránit útokům, nemá žádné nároky, nevyjadřuje osobní přání. Ve svém eucharistickém životě jde Ježíš až do extrému, stejně jako na Kalvárii, když dosáhl vrcholu své odevzdanosti. Vyčerpává všechny své možnosti, dosáhl až na dno svého sebevyjádření. Jeho sebeodevzdanost na kříži a totální vydanost v Eucharistii spolu niterně souvisí. Proto církve učí, že nekrvavá obětí na oltáři je identická s krvavou obětí na Golgotě. Co se stalo na kříži, má stejný cíl jako to, co se děje na oltáři. Tento cíl je vyjádřen Ježíšovými slovy: „Já jsem přišel, aby měly život a aby ho měly v hojnosti. Já jsem pastýř dobrý. Dobrý pastýř dává za ovce svůj život.“ (Jan 10,10-11)

(Pokračování)

Z knihy Leo Kuchař: *Eucharistie. Mosaiksteine und Blitzlichter. Eucharistischer Gebetskreis, o. J. Wien 1981.*
Přeložil -vm-

Poznámka překladatele: Citáty z Nového zákona jsou podle liturgického překladu, citáty ze Starého zákona podle ČEP.

Kolik mariánských zjevení uznala církev?

Církev do dnešní doby uznala autenticitu patnácti „soukromých“ mariánských zjevení. Italský katolický deník *Avvenire* (31. 7. 2015) přinesl jejich krátkou rekapitulaci. *Katechismus katolické církve* uvádí, že zjevení uznaná církevní autoritou „nepatří k pokladu víry. Jejich úlohou není vylepšovat nebo doplňovat Kristovo definitivní zjevení, nýbrž napomáhat tomu, aby se z tohoto zjevení v určitém historickém období plněji žilo.“ (KKC, 67) Deník *Avvenire* ve svém ohlédnutí zmiňuje první historicky ověřenou zprávu o soukromém zjevení u Řehoře Nysského (335–392), který píše o vidění Panny Marie, kterého se dostalo jinému řeckému biskupovi, Řehoři Divotvůrci v roce 231. Tradice však sahá ještě hlouběji do historie. Například mariánská svatyně del Pilar ve španělské Zaragoze se dovolává vidění, které obdržel apoštol Jakub, evangelizátor Španělska, roku 40.

Patrně nejvýznamnější žijící mariolog abbé René Laurentin ve svém monumentálním *Slovníku zjevení Panny Marie* publikovaném v roce 2010 vypočítává od počátků křesťanství až do dnešní doby 2400 mimořádných úkazů připisovaných Panně Marii.

Z těchto více než spleťých dějin však vystupuje patnáct soukromých zjevení, která církev výslovně a oficiálně uznala. Uvádíme v historickém pořadí nejprve místo, popřípadě zemi, kde ke zjevení došlo, potom rok události a jméno vizionáře:

1. Laus (Francie) 1664–1718, Benoite Rencurel;
2. Řím 1842, Alfons Ratisbonne;
3. La Salette (Francie) 1846, Maximin Giraud a Melánie Calvatová;
4. Lurdy 1858, Bernadetta Soubirousová;
5. Champion (USA) 1859, Adéla Briševá;
6. Pontmain (Francie) 1871, Eugene a Joseph Barbedetteovi, Francois Richer a Jeanne Lebossé;
7. Gietrzwald (Polsko) 1877, Justina Szafrynska a Barbara Samulowska;

8. Knock (Irsko) 1879, Margaret Beirneová a další osoby;
9. Fatima (Portugalsko) 1917, Lucie Dos Santos, František a Hyacinta Marto;
10. Beauraing (Belgie) 1932, Fernande, Gilberte a Albert Voisinovi, André a Gilberte Degeimbrevi;
11. Banneux (Belgie) 1933, Mariette Bécová;
12. Amsterdam (Nizozemsko) 1945–1959, Ida Peerdemannová;
13. Akita (Japonsko) 1973–1981, Agnes Sasagawa;
14. Betania (Venezuela) 1976–1988, Maria Esperanza Medano;
15. Kibeho (Rwanda) 1981–1986, Alfonsina Mumereke, Natálie Ukamazingpaka a Marie-Claire Mukangano.

V čem spočívá církevní uznání soukromých zjevení? „Znamená to, že církev se o nich kladně vyslovila nějakým dekretem,“ vysvětluje italský mariolog Antonino Grasso z Institutu vyšších náboženských věd v Catanii a autor spisu *Perche*

appare la Madonna? Per capire le apparizioni mariane (Ed. Ancilla 2012). Podle norem, které roku 1978 vydala Kongregace pro nauku víry – pokračuje Grasso – církev pověřuje zkoumáním faktů místního biskupa, který se vysloví po přezkoumání případu zvláštní znaleckou komisí. Podle zvláštnosti případu a jeho okolností se zkoumání může ujmout biskupská konference nebo přímo Svatý stolec.

Existují tři druhy možného církevního rozhodnutí: záporné (*constat de non supernaturalitate*), které upírá danému zjevení nadpřirozenou povahu; dále možnost vyčkávací (*non constat de supernaturalitate*), kterou však uvedené normy z roku 1978 nezmiňují; a nakonec kladné (*constat de supernaturalitate*), kterým církev uznává nadpřirozenou povahu zjevení.

Jeden negativní soud byl například vynešen letos v březnu arcibiskupem italské diecéze Brindisi-Ostuni a týkal se nadpřirozené povahy soukromých zjevení jistého mladíka jménem Mario D'Ignazio. Italský mariolog Antonino Grasso dále zmiňuje kompromisní možnost vyjádření, kterým se místní biskup k autenticitě daného zjevení sice nevysloví, ale potvrdí prospěšnost zbožnosti, kterou zjevení vzbudilo, a schválí místní kult. „V obci Belpasso na území mojí domovské sicilské arcidiecéze Catania,“ říká Grasso, „se údajně Panna Maria zjevovala v letech 1981–1989. Arcibiskup roku 2000 povýšil toto místo na diecézní svatyni a také jeho nástupce tam v den výročí zjevení každoročně putuje.“

A nakonec je třeba připomenout, že existují dvě zjevení, která byla uznána *de facto*. První je v mexickém Guadalupe, kde nebyl vydán žádný oficiální dekret, ale tehdejší biskup na místě zjevení nechal zbudovat kapli, jak žádala Panna Maria, a vizionář Juan Diego byl později kanonizován. A potom je tu případ sv. Kateřiny Labouré v Paříži, kde místní biskup uznal nikoli dekretem, ale pouze pastoračním listem, že je možné používat zázračnou mariánskou medailku. Sestra Kateřina totiž nechtěla vystoupit před vyšetřující komisí a na její otázky odpověděla pouze prostřednictvím zpovědníka.

Ze zmíněné bilance tedy plyne, že nejvíce církvi uznaných mariánských zjevení se uskutečnilo v Evropě. Bylo jich celkem dvanáct, z toho ve Francii čtyři, po dvou v Belgii, po jednom v Itálii, Nizozemsku, Irsku, Polsku a Portugalsku. Na americkém kontinentu došlo celkem ke třem církvi uznaným zjevením. V Africe a Asii pak po jednom.

Zajímavá je rovněž skutečnost, že se všechna tato soukromá zjevení uskutečnila v novověku, tedy po objevení Ameriky, přičemž drtivá většina až v 19. a 20. století. Ve středověku církev žádné soukromé zjevení neuznala. Možná k nim nedocházelo tak často, ale v každém případě o nich bylo zakázáno mluvit mimo zpověď.

Milan Glaser,

Česká sekce Rádia Vatikán, 15. 8. 2015

Svatá Terezie z Avily

Dne 15. října 2014 začal vzpomínkový a jubilejní rok, který slaví celý karmelitánský řád v Rakousku a na celém světě. Podnětem k tomu jsou narozeniny svatě Terezie od Ježíše, zakladatelky tereziánského Karmelu, která se narodila 28. března 1515, tedy před 500 lety v Avile, ve Španělsku. Kdo byla Teresa de Cepeda y Ahumada, jak zní její civilní jméno?

Terezie pocházela ze židovské rodiny, která konvertovala ke katolické víře. „Byly jsme tři sestry a devět bratrů,“ napsala. Náboženským ovzduším v její rodině, úvahami a duchovní četbou v ní pomalu dozrálo povolání k řádovému životu. Zatímco její bratři hledali uznání a bohatství v právě tenkrát objevené Americe, ona vstoupila ve 20 letech, v roce 1535, do kláštera Narození v Avile.

Po dobu 27 let žila šťastně v tomto klášteře a přitahovala k sobě stále více pozornost sester a mnoha světských lidí. Dělal velké pokroky v praxi ctností a dosáhla po letech intenzivního duchovního boje výjimečné lidské a duchovní zralosti. Když ve 47 letech zřetelně poznala povolání, které jí Pán dal, totiž sloužit církvi modlitbou a odloučeností, založila roku 1562 klášter svatého Josefa v Avile.

Poté byly založeny další, celkem 16 ženských a 2 mužské kláštery.

Terezie nejezdila na tato místa autem po asfaltových silnicích, nýbrž na káře tažené oslem po tehdy kamenitých cestách Kastilie a Andalusie, v ledovém chladu a při žhnoucím slunečním žáru. Ve svých volných chvílích psala knihy a nesčetné dopisy.

Úplně vyčerpaná na těle, ale v duchu zcela ponořená v Bohu, zemřela 4. října 1582 v klášteře v Alba de Tormes. V jejím rodném městě Avile připomíná Terezii každý kámen. Nikdo nezanechal v tomto městě tak velkou vzpomínku jako „tato svatá“. Její život a její dílo jsou spojené s Avilou, a i když se narodila se jménem Teresa de Cepeda y Ahumada, nazývá ji dnes celý svět Terezii z Avily.

Dne 27. září 1970 jí papež Pavel VI. udělil titul *Doctor Ecclesiae* (učitelka církve).

Tak se musíme ptát, jaký má význam jako učitelka církve pro celou církev a pro

každého z nás, kteří k této církvi patříme? Je učitelkou proto, že svým životem ukazuje, co znamená modlitba a duchovní život. Protože Tereziin život je modlitba, její modlitba je její život – a tím také její učení.

Jak vypadá konkrétně nauka o modlitbě naší svěřence? Terezie nevyvinula žádnou modlitební techniku. Modlitba je pro ni záležitostí vztahu. Popisuje svůj způsob, jak se přiblížit k Pánu Ježíši Kristu: „Snažila jsem se, tak jak jsem jenom mohla, zpřítomnit si ve svém nitru Ježíše, naše Dobro a našeho Pána. To byl můj způsob modlitby... Dařilo se mi to lépe na těch místech, kde jsem ho prožívala v největším osamění. Zdálo se mi, že mě, když byl sám a sklíčený, nechal přijít k sobě jako někdo, kdo je v nesnázích.“ (*Vida* 9,4)

Terezie neviděla v Ježíši jenom morální ideál. Milovala ho spíše jako opravdového člověka ve vlastním smyslu slova. Říká: „Vidíme ho jako člověka a zažíváme ho ve slabostech a utrpení, poskytuje nám společnost.“ (*Vida* 22,10)

Modlitba není tedy pro ni žádný moralismus, ke kterému jsme povinni nebo že bychom díky němu mohli něčeho dosáhnout. Být křesťanem také není jednoduše nějaká etika, ale v první řadě vztah – život v živém vztahu s Bohem, který se stal člověkem. Snažit se o tento druh modlitby, to jest o vnitřní modlitbu, to je přátelství s Bohem, jak je prožívala Terezie

Na prvním místě se musí modlit se člověk osvobodit ode všeho, co mu brání, aby si našel čas a prostor, stáhnout se do ústraní v tichu u Boha.

z ie a pro který získávala lidi: „Podle mého názoru není vnitřní modlitba ničím jiným než přebýváním u přítele, se kterým pobýváme často o samotě, abychom byli jednoduše s ním, protože jistě víme, že nás má rád.“ (*Vida* 8,5)

Není pro nás modlitba, i když je to osobní modlitba, často jenom „jednostrannou ulici“, v níž jsme těmi jedna-

Manuel Gómez-Moreno González:
Sv. Terezie z Avily

micími my a zaměřujeme svůj pohled na svá slova k Bohu? Bůh je přitom jenom pasivní přihlížející, který modlitbu přijímá, poslouchá a možná plní naše prosby.

Terezie odporuje této představě tím, že nám modlitbu ukazuje jako přebývání s přítelem. V tom spočívá dynamika vztahu, v němž jsou oba, jak Bůh, tak také člověk stejně aktivními partnery. Pro učitelku církve Terezii platí také ve vztahu k Bohu zákony přátelství.

O každé přátelství se musí pečovat a musí se hájit. Potřebuje prostor k setkávání, kontinuitu a nakonec stále hlubší poznávání toho druhého a sebe sama. Co je tedy v přátelství důležité? Moci spolu trávit čas, mít společné zájmy a plány, radosti a naděje, ale také obtíže a obavy. Je potřeba vědět, že přítel je pozorný a jednoduše že je tady... Právě to jsou zkušenosti, které má Terezie s Bohem. V denním jednání s ním v něm objevuje opravdového přítele, který je vždy na její straně.

Tyto zkušenosti mohla získat, protože se pustila do přátelství s Bohem, věnovala mu čas a prostor ve svém životě. K tomu vždy Terezie vyhledávala samotu. Ta je místem setkávání, intimity a sdílených tajemství. Tady může být člověk sám tvář v tvář svému milovanému.

Samota, o které mluví Terezie a která byla vyhledávána mystiky všech časů, je ten vnitřní postoj, který umožňuje prožívat vztah lásky. Srdce, které miluje, je takové, které se chce osvobodit ode všeho, co brání odevzdanosti. ▶

► Cesta modlitby je opravdovou cestou osvobození. Na prvním místě se musí modlíci se člověk osvobodit ode všeho, co mu brání, aby si našel čas a prostor, stáhnout se do ústraní v tichu u Boha. Na druhém místě začíná Bůh člověka v modlitbě osvobozovat ode všeho, co mu brání, aby žil v opravdové svobodě a odevzdanosti. Často si myslíme, že musíme pro Boha něco vykonat, něco pro něho dělat svojí vlastní silou a svými schopnostmi...

Po mnohaletém boji hledala Terezie radikálně Ježíše a vrhla se mu k nohám. V její zkušenosti hluboké samoty a chudoby, ve které skládala důvěru už jenom na Boha, přišel Ježíš do její blízkosti a daroval jí počátek nového života s ním. (Vida 9)

Teprve v tom momentu, kdy člověk začíná chápat svoji vlastní pravdu a pravdu Boží (hřích člověka - milosrdenství Boží), je připraven na to, přijmout lásku Boží. „Dotčení a dojeti Boží láskou“ můžeme také my jít cestou modlitby, cestou přátelství, která může stále růst a vyprávět.

Terezie nám klade na srdce, abychom se pustili do budování tohoto přátelství, a to cestou vnitřní modlitby. Ta má být dveřmi, jak se domnívá, které nám umožní otevřít se Bohu. Když jsou tyto dveře zavřeny, nemůžeme zakoušet mnohotvárnou zkušenost Boží přítomnosti.

Terezie nás vyzývá, abychom se pustili právě do tohoto láskyplného vztahu s Bohem, když říká: „Z toho, co vím ze zkušenosti, mohu říci, že někdo, kdo začal s vnitřní modlitbou, ten ji už nikdy neopustí, i kdyby dělal mnoho špatného, protože toto je lék, jímž se můžeme znovu polepšit, zatímco bez toho by bylo všechno mnohem obtížnější. (...) Tady se nedá nic ztratit, jenom získat (...) a když člověk vydrží, pak doufá v milosrdenství Boží, neboť si ho ještě nikdo nikdy nezvolil za přítele, komu by to On neoplatil. Nerozumím tomu, můj Stvořiteli, proč se celý svět nesnaží, aby vstoupil tímto přátelstvím do tvoji blízkosti.“ (Vida 8,5,6)

Terezie už za svého života získala mnoho lidí pro tuto cestu vnitřní modlitby. Její charisma žije ale dále v kláštřích, které sama založila nebo které byly založeny po její smrti.

Z VISION 2000 - 3/2015
přeložil -mp-

Než začneš přemýšlet o svatbě s muslimem

Apoštolský stolec varuje dívky před omylem, kterého se často dopouštějí: Když se křesťanka provdá za muslima, čeká ji celá řada problémů, rozčarování a trápení, která často znemožňují normální fungování rodiny a vychovávání dětí.

„Jde o rozdíly v doktríně i v náboženských praktikách nebo v morálních právech islámu v tom, co je možné oddělit, od toho, co oddělit nelze. (...) V případě žádosti katoličky o manželství s muslimem (...) také v důsledku hořkých zkušeností je třeba provést důkladnou a hlubokou přípravu, během které budou snoubenci přivedeni k poznání a vědomému »přijetí« hlubokých rozdílů kulturních i náboženských.“ (Erga migrantes caritas Christi, 67)

Co má společného světlo s temnotou?

Katoličky, které uvažují o možnosti vzít si za manžela muslima - opačná situace nastává zřídka -, musí brát v úvahu níže uvedené skutečnosti, které sepsal P. Zakarija Butrus, duchovní správce koptské církve v Egyptě, člověk zkušený v práci pastýřské i evangelizační.

Otec Butrus má co do činění se smíšenými manželstvími, a to jak v Egyptě, tak i v Evropě a v Americe. V každém z těchto manželství, bez ohledu na místo, se opakují stejné problémy. Jediný rozdíl je v tom, že v islámském státě, jakým je Egypt, se vůči nemuslimským ženám používá většího násilí, a to jak před svatbou - s cílem je k manželství donutit, tak i po svatbě - aby je donutili k přestupu na islám. V muslimských zemích často dochází k únosům křesťanek a jejich rodiny jsou informovány v tom smyslu, že ony samy utekly a požádaly o možnost přejít k islámu a vdát se za muslima. Právní systém muslimských států podporuje konverze k islámu a znemožňuje přijetí křesťanství. Kromě toho výpovědi křesťanů před soudem ve shodě s právem

šaría se prakticky neberou v úvahu, zatímco všechna tvrzení muslima jsou brána jako pravdivá.

Jaké jsou tedy ty rozdíly, na které se zaměřuje P. Zakarija?

„On ti nabízí manželství a ty jsi zamilovaná do jeho orientální krásy. Je inteligentní, bohatý, vzdělaný a přímý. Co ještě víc může žena očekávat? Ale ukazuje se, že ten dokonalý kandidát manželství je muslim. On ti řekne: »S náboženstvím nebudou žádné problémy, můžeš si zachovat svou víru a já si zachovám svoji.« Je samozřejmě pravda, že muslimský muž se může oženit s nemuslimkou, ale je také pravda, že v tom manželství nebudou problémy?

Aby bylo možné odpovědět na tuto otázku, musí se žena dozvědět, co znamená pojem »žena muslima«.

Tvůj status

Islám učí, že »muži jsou o stupeň výše než ženy« (Korán, súra 2:228). Islám učí, že žena má polovinu práv z těch, která má muž - v soudnictví (2:282) a v dědických záležitostech (4:11).

Islám prezentuje ženu jako vlastnictví muže. Například verš Koránu 3:14 říká: »Dobré je pro muže milovat své věci: ženy a syny, zlato a stříbro, i koně...«¹

Islám ženám prikazuje, aby si zahalovaly tvář, když vycházejí z domu: »A řekni věřícím ženám, aby cudně klopily zrak a střežily svá pohlaví a nedávaly na odív své ozdoby kromě těch, jež jsou viditelné. A nechť spustí závoje své na nadra svá.« (24:31)

Zároveň Mohamed učí, že ženy jsou intelektuálně a duchovně zaostalé. Al-Bu-

►
chári (2:541) hovoří slovy Proroka: »Nepotkal jsem nikoho více zbaveného rozumu a zbožnosti než ženy.«

Tvoje manželství

Islám povoluje mnohoženství; muž smí mít zároveň dokonce čtyři ženy: »Berte si za manželky ženy takové, které jsou vám příjemné, dvě, tři a čtyři...« (4:3)

Muž se může se ženou rozvést – postačí jeho ústní vyjádření –, žena však o rozvod požádat nemůže. »Rozvod je možný dvakrát,« praví Korán (2:229). Pokud muž třikrát pronesl rozvodovou formuli, žena se k němu nesmí vrátit, dokud se nevdá za jiného, který se s ní rovněž rozvede (žena s ním samozřejmě musí sexuálně žít). Prikazuje to Korán (2:230).

Islám učí, že muž musí ženu trestat, bít ji nebo ji odpírat spoluzítí: »A ty, jejichž neposlušnosti se obáváte, varujte a vykažte jim místa na spaní a bijte je!« (4:34)

Tvůj sexuální život

Islám považuje ženu za objekt uspokojující sexuální touhy muže: »Ženy vaše jsou pro vás pole; vcházejte tedy na pole své, odkud chcete...« (2:223)

Tvé děti

Tvé děti musí být vychovány v náboženství otce – muslima. V případě rozvodu děti vždy zůstanou s otcem, který ti může zakázat se s nimi vidat.

Šaría (islámské právo) určuje, že ve smíšených manželstvích musí být dítě vychovááno v lepším ze dvou náboženství rodiči vyznávanými – přičemž to lepší, samozřejmě, podle učení práva šaría je islám. Korán tvrdí, že islám je jediné pravé náboženství (3:19). Nemuslim ani nemůže být přítelem muslima: »Vy, kteří věříte! Neberte si nevěřící za přátele místo věřících!« (4:144)

Tvoje budoucnost

Jestliže tvůj muslimský manžel zemře dříve než ty a jeho majetek se nachází v muslimském státě, bude uplatněno muslimské právo. Žena muslima, která nepřešla k islámu, nedostane z majetku svého zemřelého muže nic. Ta, která přešla k islámu, dostane velmi malý podíl. Podle Koránu muslimská žena nedědí po muži majetek. Jestliže muž zemře a nezanechá potomky, žena dostane jednu čtvrtinu

jeho majetku, zatímco zbylou část mezi sebe podělí jeho rodiče, bratři, strýcové a další příbuzní. Pokud ale zemřelý muž měl děti, dostane žena jenom jednu osminu majetku a zbytek dostanou děti – přičemž synové dostanou dvakrát víc než dcery. Takové právo stanoví Korán (4:12): »A manželkám patří jedna čtvrtina toho, co zůstavíte, jestliže nemáte mužského potomka. A jestliže máte mužského potomka, pak patří manželkám jedna osmina toho, co jste zůstavili po vyplacení odkazů a po uhrazení dluhů.«

Než řekneš „ano“

Než se rozhodneš provdat za muslima, měla bys znát důvody, proč se on chce s tebou oženit. Pokud je pro tebe motivací láska, k jeho rozhodnutí může vést snaha získat právo pobytu v tvé zemi. Víím, že láska je slepá, ale přesto věřím, že tyto mé úvahy ti pomohou otevřít oči a uvidět pravdu. Možná řekneš, že ten tvůj vyvolený je nepraktikující muslim, ale nesmíš zapomínat, že islám je něčím víc než náboženstvím. Je to celý systém nábožensko-právní, kterému se musí podříditi stejně muslimové, jakož i nemuslimové v muslimské zemi. V případě jakékoliv neshody mezi tebou a tvým muslimským manželem jemu postačí pouze být na islámském území k tomu, aby měl nad tebou naprostou převahu. Pokud máš i nadále pochybnosti, vybizím tě podívat se na film *Bez dcerky neodejdu* (anglický titul *Not Without My Daughter*), který ukazuje skutečný příběh Američanky, jež se provdala za muslima. Jsou také další: *Princezna* (anglický titul *Dreams of Trespass*) nebo *Ukamenování Sorayi M.* (anglický titul *The Stoning of Soraya M.*). Zhlédnutí některého z těchto filmů ti možná zachrání život. A nejenom tvůj, ale také život tvých budoucích dětí.

»Nespojujte se v nesourodé sprežení s nevěřícími. Co má vlastně společného

spravedlnost s bezbožností? Co spojuje světlo s tmou? « (2 Kor 6,14)“

Otevři oči

Ještě před několika lety bylo možné se domnívat, že v našem světě platí jiné zásady a že hodně muslimů nesdílí takové názory. Ale dnes vidíme, že se na Západě radikalizují muslimská centra a že ve více než 50 muslimských zemích využívají proti křesťanům otevřeného násilí. Křesťanky jsou tam brány jako válečná kořist (podle Koránu 23:1–6 nebo 70:30). Kalifát ISIS (anglicky *Islamic State of Iraq and Sham* – Islámský stát Íráku a Sýrie) není nějakou barbarskou výjimkou – v mnoha muslimských zemích dodnes existuje otroctví. Časopis *The London Economist* (1/6/90) uváděl, že například soudánští muslimové berou do zajetí a prodávají černé ženy a děti z křesťanského rodu Dinka za cenu kolem 15 dolarů za hlavu!

Každý muslim vyrůstá v prostředí s určitým světonázorem a stupnicí hodnot v prostředí formovaném Koránem, hadísy a islámskou tradicí, a v menší či větší míře je přijímá. Jestliže uvažuješ o sňatku s muslimem, nemůžeš pominout dvě naprosto skutečně kulturně-náboženské odlišnosti, které křesťanům připadají absolutně nevěrohodné. První je chápání islámu jako náboženství „vrozeného“, čili předávaného skrze pohlaví. Existuje dokonce odpovídající pojem v jazyku arabském: *din al-fitra*. Ve smyslu tohoto rozhodnutí žena muslima je „nositelkou islámu“ a rodí děti plně muslimské, dokonce i kdyby její muž říkal něco jiného a i kdyby dětem dovoloval praktikovat křesťanské náboženství. Skrývání pravdy, nebo dokonce klamání s cílem šíření islámu je totiž bráno jako dobrý úmysl! Pro to má rovněž teologie islámu speciální termín: *takija*. Jestliže to nevíš, zažiješ hořké rozčarování, až pravda vyjde najevo, ale bude už pozdě...

Z Mithujcie się! 2/2015 přeložila -vv-

Poznámky:

¹ Český překlad Ivana Hrbka je tento: „Je okrášlena pro lidi láska vášnivá k známým, k synům, k nahromaděným kintárům zlata a stříbra, k čistokrevným koním, ke stádům i k polím obdělávaným. To vše je však jen užívání života pozemského, zatímco u Boha je útočiště nejkrásnější.“

Biskup Aleppa: Masový odchod syrských obyvatel je účelový

„Evropští křesťané se někdy stydí dokonce i za svou vlastní víru, čímž velmi trpíme. Pro nás je křesťanství důvodem ke cti a hrdosti, a to také tváří v tvář našim pronásledovatelům. Vaše chování nás někdy překvapuje a rmoutí,“ prohlásil v září v italském hlavním městě biskup Antoine Audo. Syrský jezuita a biskup chaldejské církve v obleženém Aleppu vystoupil na tiskové konferenci, organizované papežskou nadací *Kirche in Not*. Poskytl také několik rozhovorů pro italské sdělovací prostředky.

Pro deník *Il Giornale* (17. 9.) říká: „Vy Evropané byste se měli bit za to, abyste zabránili odchodu křesťanů ze Sýrie. Damašek, kázání sv. Pavla, či Antiochie jsou přece ustavujícími prvky naší společné křesťanské tradice. Spíše se vše jeví tak, že jste zapomněli na hodnoty, víru a morálku. Avšak dávejte si pozor,“ dodává biskup chaldejského obřadu. „Když islamistickému fanatismu dopřejete možnost, aby vyhnal křesťany z Blízkého východu, dovedete ho k přesvědčení, že může usilovat o dobytí Evropy. Možná jste si toho dosud nevšimli, ale právě to mají v plánu.“ Za tímto plánem podle Mons. Auda jistě nestojí syrští muslimové, kteří z převážné většiny nemají nic do činění s pronásledováním křesťanů. Je dilem Muslimského bratrstva, salafitských skupin a států, které je podporují.

„V syrské tradici neexistuje pronásledování z náboženských důvodů,“ vysvětluje biskup, podle kterého byla plurali-

ta vyznání odjakživa syrskou zvláštností a výjimečností. „Jde o importované strategie,“ dodává, „mnohem širší a tajnější než je jejich komediální zinscenování pod hlavičkou takzvaného Islámského státu. Onen útvar má omezené poslání, ale teď slouží jejich cílům.“ Jak Mons. Audo uvedl pro agenturu *Zenit* (16. 9.), tytéž cíle v minulosti vedly ke zničení Iráku a Libye a v nedávné době se přenesly do Jemenu. Nynějším účelem je zničení Sýrie a její pozdější rozdělení. K završení zkázy této země má tedy mimo jiné posloužit také masový odchod jejích obyvatel. Právě z tohoto důvodu biskup Audo mluví o svém úsilí pastýře, který přesvědčuje křesťany, aby město neopouštěli.

„Pro mne jako biskupa chaldejské katolické církve je to otázka života či smrti. Východní církve musí udělat vše, co je možné, aby uchovaly svou přítomnost v Sýrii, tak důležitou pro dějiny univerzální církve. V arabském a muslimském kontextu je vysoce důležitá přítomnost církve, která je schopná vést dialog a žít s druhými v uctě a důstojnosti. Jsme lidmi východní tradice a chceme žít ve své zemi, která má krásnou historii. Netoužíme po odchodu na Západ, který není lepší než naše země. Opouštíme Sýrii pouze kvůli bezpečnosti a chudobě.“

Ať Evropa pomáhá potřebným, ale nepovzbuzuje křesťany k odchodu, vyzývá aleppský biskup a dodává: Neklamte lidi tím, že na Západě najdou ráj. Syřané musí zůstat doma, aby opětovně učinili ráj ze

své vlastní země. Současný život křesťanů v Aleppu nicméně nelze nazvat životem, nýbrž přežíváním, podotýká biskup Audo. Za čtyři roky obléhání a rozdělení města ztratilo práci 80 % obyvatel. Z původních 150 000 křesťanů jich nezbyla ani třetina. V ulicích jsou vidět děti, které s plastovými nádobami v ruce hledají vodu. Anebo mladíci se samopaly, protože městem se pohybuje bezpočet ozbrojených jednotek.

„Je to velmi tvrdý život. Prvním problémem je chybějící bezpečnost. Situace je strašná, protože na Aleppo denně dopadají bomby, které přicházejí z různých bodů a v každé chvíli. Druhá otázka je hospodářská – všichni zchudli, nemají práci a životní náklady závratně narostly. Pak je tu problém vody a elektrického proudu, který odnímá možnost důstojného každodenního života.“

Ve více než dvoumilionovém městě nefungují voda a proud po celé horké léto, ačkoli nebyly narušeny existující sítě. Rovněž tato skutečnost je podle syrského biskupa součástí celé strategie: Zastráší nás, abychom odešli, míní. Při tiskové konferenci v Římě Mons. Audo odsoudil Turecko, na jehož území probíhá výcvik a zásobování kriminálních band, které pak útočí na Aleppo, vzdálené pouhých 40 km od tureckých hranic. A také nešetřil kritikou evropských sdělovacích prostředků: „Za peníze jste ochotni zapřít celá společenství a ignorovat životy statisíců křesťanů.“ Přičemž právě postavení křesťanů v syrské společnosti je velice křehké: „Myslím, že je to kvůli tomu, že jsou slabí, nejsou ozbrojeni, nečiní si nároky na moc či peníze. Chtějí pouze důstojně žít, ale zároveň je tu někdo, kdo jejich slabosti zneužívá k politickým účelům.“

Biskup Audo také rozhodně odmítl západní mediální ztotožňování křesťanských biskupů s Assadovým režimem. „Sdělovací prostředky by se měly vyvarovat zaslepené propagandy a více dbát na inteligenci a úctu. My křesťané jsme svobodní lidé, a nikoli otroci mocných,“ uzavírá syrský jezuita Mons. Antoine Audo.

www.radiovaticana.cz
(Redakčně upraveno)

Kongregace pro nauku víry:

Transsexuálové nemohou být křesťanskými kmotry

Kongregace pro nauku víry konstatovala v odpovědi na dotaz biskupa španělského Cádizu, Rafaela Zornoy Boy, že „transsexuálové se nemohou stát křesťanskými kmotry“. Biskup publikoval vatikánskou odpověď na internetových stránkách svojí diecéze. „Jednání transsexuálů, tedy osob, které chirurgicky zasáhnou do své pohlavní identity, odporuje mravnímu požadavku přijmout pravdu o vlast-

ním pohlaví. Takový člověk nesplňuje podmínky života odpovídajícího víře a křesťanským závazkům,“ čteme v odpovědi Kongregace pro nauku víry, která dodává, že nejde o žádnou diskriminaci, nýbrž o objektivní uznání nesplnění podmínek, které jsou z povahy věci nezbytné k tomu, aby se věřící mohl stát kmotrem.

www.radiovaticana.cz

Spuštěna databáze nabídek pomoci pro migranty

Charita ČR připravila z popudu České biskupské konference elektronickou databázi, kde mohou lidé nabízet svoji pomoc migrantům ve formě ubytování, materiální či dobrovolné výpomoci.

„Databáze je určena široké veřejnosti. Naším cílem je shromažďovat nabídky pomoci a ty dál předávat dle skutečné potřeby do jednotlivých regionů prostřednictvím naší sítě nebo je využít pro pomoc v zahraničí. Lidé mohou nabízet volné domy i byty – zejména k dlouhodobému pronájmu pro rodiny, kterým bude udělen azyl, či pouze svoji dobrovolnickou výpomoc, třeba s výukou jazyka,“ říká

Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, neziskové organizace, která díky více než 320 místním Charitám rovněž pokrývá území České republiky.

Registrované nabídky v databázi budou dále využívány dle aktuální potřeby v daném místě. „Věřím, že tento nástroj bude užitečný a uprchlíkům přinese skutečný prospěch,“ doplnil Curylo.

Databázi najdete na stránkách www.pomocuprchlikum.charita.cz.

Charita ČR působí v rámci české římskokatolické církve jako odborný garant pomoci migrantům a spolupracuje s představiteli státní správy a samosprávy.

Poznámka redakce: Je nutné předem velmi dobře uvážit, do jaké míry jsme schopni pomoci. Jak dlouho si můžeme dovolit svoji pomoc nabízet, jsme-li připraveni i na to, že se pomoc může obrátit proti nám (lidé jsou různí...), že třeba na sebe navážeme někoho i citově... Naše pomoc by neměla přesáhnout naše reálné možnosti: Pomoc druhým je sice naší nejen křesťanskou povinností, ale nesmíme při tom zapomenout, že máme zodpovědnost především sami za sebe, za své rodiny, za své blízké... Prosme i v tomto Duchu Svatého za dar rozlišování.

*Zdroj: TS ČBK, 24. 9. 2015
(Redakčně upraveno)*

Naší revolucí je něha a radost... - dokončení homilie Svatého otce ze str. 2

napsali biskupové této země, „a vzbudila v srdcích Kubánců nejvyšší ideály – lásku k Bohu, rodině a vlasti.“

Vaši krajané to před sto lety potvrdili, když napsali papeži Benediktovi XV., aby prohlásil Pannu Marii Milosrdnou z Cobre patronkou Kuby. Napsali tehdy: „Nepřízeň ani útrapy neuhaslily víru a lásku, které této Panně vyznává náš katolický lid. Ba právě naopak – za pohnutých životních okolností, když jsme byli nablízku smrti či zoufalství, se vždy objevila tato požeňnaná a navýsost kubánská Panna jako světlo, které zahání každé nebezpečí, a jako útěšná rosa. Tak ji milovaly naše nezapomenutelné matky a tak ji uctívaly naše manželky,“ bylo napsáno před sto lety.

V této svatyni, která uchovává paměť svatého věřícího Božího lidu, který kráčí Kubou, je Maria uctívána jako Matka milosrdenství. Z tohoto místa pečuje o naše kořeny a naši identitu, abychom nezbloudili na cestách zoufalství. Duši kubánského lidu, jak jsme právě slyšeli, ukovaly bolesti a strádání, které však nedokázaly uhasit jeho víru. Ona víra se udržela naživu díky mnoha babičkám, které v každodenním domácím prostředí nadále umožňovaly, aby se v něm zpřítomňoval živý Bůh, Otec, který osvobozuje, posiluje, uzdravuje, dodává odvahy;

je bezpečným úkrytem a znamením nového vzkříšení. Babičky, matky a mnozí další se ve své něze a lásce stávali znamením navštívení – jako Maria; znamením odvahy a víry pro své vnuky a ve svých rodinách. Díky nim se nikdy nezavřela štěrbina, malá jako hořčičné zrno, skrze niž Duch Svatý nadále doprovázel tepot kubánského lidu.

Neboť „pokaždé, když pohlédneme na Marii, opět věříme v převratnou sílu něhy a lásky“ (*Evangelii gaudium*, 288). Pokolení za pokolením a den za dnem jsme zváni, abychom se obnovovali ve víře. Jsme vyzýváni, abychom prožívali převratnost něhy jako Maria, Matka milosrdenství. Jsme zváni, abychom vycházeli ze svých domovů, upírali zrak na druhé a měli pro ně otevřené srdce. Naše revoluce se uskutečňuje skrze něhu a skrze radost, která se vždy mění v blízkost a soucit, nikoli v utrpení, nýbrž v osvobozující sdílení utrpení, a vede nás k zájmu o život druhých lidí, abychom jim mohli sloužit. Naše víra nás nutí k vycházení z domu, k setkávání s ostatními lidmi a sdílení radosti i bolesti, nadějí i zklamání. Naše víra nás vede k vycházení z domu a navštěvování nemocných, vězněných, plačících. A kdo ví, možná také ke smíchu s těmi blízkými, kteří se smějí, a k radosti s těmi, co se radují. Jako Maria chceme být

sloužící církvi, která vychází z domu, ze svých chrámů a sakristií, aby provázela životem, podporovala naději, byla znamením jednoty ušlechtilého a důstojného lidu. Jako Maria, Matka milosrdenství, chceme být církví vycházející z domu, aby stavěla mosty, bořila dělicí zdi a rozlévala smíření.

Jako Maria chceme být církví, která své lidi dokáže doprovázet všemi „rozpačitými“ situacemi, která se angažuje v životě, kultuře a společnosti, která se neskrývá, nýbrž kráčí se svými bratry. Všichni společně krácejme ve službě a pomoci. Jako děti Boží, děti Mariiiny, synové a dcery této ušlechtilé kubánské země.

To je náš nejcennější „kov“, naše největší bohatství a také nejlepší dědictví, které po sobě můžeme zanechat: naučit se jako Maria vycházet z domu po stezkách navštívení. A naučit se s Marií modlit, protože její modlitba je naplněna pamětí a díkůvzdáním. Je to chvalo zpěv Božího lidu, který kráčí dějinami. A je to živoucí památka Boha v našem středu, trvalá památka Boha, který pohlédl na nepatrnost svého lidu, ujal se svého služebníka, jak navěky slíbil našim předkům a jejich potomkům.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádía Vatikan*

Pondělí 12. 10. 2015

6:05 Mikroregion Třemšín (2. díl) 6:15 Slib 7:00 Dům nejen ze skla (13. díl) 8:00 V pohorách po horách – Skalka 8:10 Přejeme si ... 8:25 Pavel VI. – nepochopený papež 9:30 Harfa Noemova 10:00 VideoJournal české vědy 10:15 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě 11:15 Jezuité o: Trest smrti 11:40 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Pouta na Dostavníku 2012 [P] 13:10 Můj Bůh a Walter: Trojediný Bůh 13:35 Vy, kteří jste zůstali – Rwanda 13:50 Listy z osamělého ostrova: List do Tyatír (4. díl): Když je čas odejít 14:20 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Jak moc lze předat víru v rodině? 15:35 V souvislostech (111. díl) 16:00 Salesiánský magazín [P] 16:15 ARTBITR – Kulturní magazín 16:25 Misie naživo – Naděje i beznaděje 17:30 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 18:15 Ars Vaticana (12. díl) 18:25 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světél 18:40 Zachraňme kostely (4. díl): kostel sv. archanděla Michaela v Jiříkově [L] 19:00 Vatican magazine (831. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:35 Přejeme si ... 20:00 Na druhý pohled [L] 21:35 Terra Santa News: 7. 10. 2015 22:00 Vatican magazine (831. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:30 Modlitba růžence z Fatimy [L] 23:30 Noční univerzita: Michelle Moran – Jedno ti schází 0:45 Kulatý stůl – Pečovat o společný domov 2:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 10. 2015

6:05 Závěrečný koncert festivalu Smetanovské dny z Měšťanské besedy v Plzni 7:25 V souvislostech (111. díl) 7:45 Cesta k andělům (96. díl): Michal Malátný 8:35 Pod lampou: Jak se rodíme na tento svět 10:40 Vatican magazine (831. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 11:10 Muzikanti, hrajte 11:40 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světél 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Ars Vaticana (12. díl) 12:25 Noční univerzita: Michelle Moran – Jedno ti schází 13:40 O starých Starých Hamrech 14:25 Kulatý stůl – Pečovat o společný domov 16:00 Přejeme si ... 16:15 Cesta do Turecké země (10. díl) 16:35 V pohorách po horách – Skalka 16:45 Charita ve středu (16. díl): Pomoc drogově závislým 17:50 BET LECHEM – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – o zjevení Panny Marie Guadalupské v Mexiku. 18:05 Noeland (4. díl) 18:25 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka 18:40 Desatero pro děti – Páté přikázání: Nezabiješ – Buď dobrý 18:50 Don Bosco, světec který hrával fotbal 19:20 Škola křesťanského života a evangelizace 19:30 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2015 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L] 21:05 Řeckokatolický magazín [P] 21:20 Hudební magazín Mezi pražci 22:05 P. S. 22:15 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2015 22:35 U NÁS, aneb Od cimbálu o lidové kultuře (117. díl) 0:00 Terra Santa News: 7. 10. 2015 0:20 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 0:45 Přejeme si ... 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 14. 10. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2015 6:25 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Jak moc lze předat víru v rodině? 7:45 Vatican magazine (831. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:15 VideoJournal české vědy 8:35 Ars Vaticana (12. díl) 8:45 Misie naživo – Naděje i beznaděje 9:50 Generální audience [L] 11:00 Pešák Boží 11:45 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Zachraňme kostely (4. díl): kostel

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

sv. archanděla Michaela v Jiříkově 13:10 Jezuité o: Trest smrti 13:35 ARTBITR – Kulturní magazín 13:45 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (117. díl) 15:05 Škola křesťanského života a evangelizace 15:20 Dvanáct rwandských mučedníků 15:35 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2015 16:00 Hudební magazín Mezi pražci 16:40 Charita ve středu (16. díl): Pomoc drogově závislým 17:40 Můj Bůh a Walter: Víra a věda 18:00 Marina 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále [P] 18:35 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 18:40 Kalvária Nitrianské Pravno 19:15 Terra Santa News: 14. 10. 2015 [P] 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (71. díl) [P] 21:25 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Příběh, jehož jsme součástí [P] 22:45 Generální audience Svatého otce 23:15 Salesiánský magazín 23:30 Listy z osamělého ostrova: List do Tyatír (4. díl): Když je čas odejít 0:05 Závěrečný koncert festivalu Smetanovské dny z Měšťanské besedy v Plzni 1:25 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 15. 10. 2015

6:05 Terra Santa News: 14. 10. 2015 6:25 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 7:05 Léta letí k andělům (71. díl) 7:25 Cesta do Turecké země (10. díl) 7:45 Kulatý stůl – Pečovat o společný domov 9:15 Harfa Noemova 9:40 Víra plná života (Chile) 10:30 Mše svatá na zahájení konference NEK 2015, katedrála sv. Petra a Pavla, Brno Petrov [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Závěrečný koncert festivalu Smetanovské dny z Měšťanské besedy v Plzni 13:30 Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad 13:40 Generální audience Svatého otce 14:10 Muzikanti, hrajte 14:40 Misie naživo – Naděje i beznaděje 15:45 Noeland (4. díl) 16:10 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2015 16:30 Řeckokatolický magazín 16:45 V pohorách po horách – Skalka 16:55 Pláč uprostřed ticha 17:35 Přejeme si ... 17:50 Ars Vaticana (13. díl) 18:05 Oblastní charita Znojmo: Rodinný sociální asistent 18:20 Desatero pro děti – Páté přikázání: Nezabiješ – Buď dobrý 18:30 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 18:35 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta [P] 18:40 Cesta k andělům (96. díl): Michal Malátný 19:30 Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2015 [P] 20:00 Cvrlikání [L] 21:05 Putování po evropských kláštřích: Trapistický klášter v Mariawald, Německo [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2015 22:05 Pod lampou [P] 0:05 Chléb náš vezdejší 0:20 Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2015 0:40 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě 1:40 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 16. 10. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2015 6:30 Zachraňme kostely (4. díl): kostel sv. Archanděla Michaela v Jiříkově 6:50 Bol som mimo: Vďaka Bohu za Cenacolo! – Vladimír Bočev a Martin Hoblík 7:55 Listy z osamělého ostrova: List do Tyatír (4. díl): Když je čas odejít 8:25 Salesiánský magazín 8:40 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Příběh, jehož jsme součástí 10:00 ARTBITR – Kulturní magazín 10:10 Na druhý pohled 11:45 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 11:50 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Přejeme si ... 13:05 Ars Vaticana (13. díl) 13:15 Léta letí k andělům (71. díl) 13:40 Škola

křesťanského života a evangelizace 13:50 Jak potkávat svět 15:15 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 16:00 Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2015 16:20 Řeckokatolický magazín 16:35 Předání proutěného řemesla 17:00 Buon giorno s Františkem 18:05 Pouta na Dostavníku 2012 18:25 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medaílka 18:35 Nágáland – Domorodci a víra 19:00 Můj Bůh a Walter: Víra a věda 19:15 Putování po evropských kláštřích: Trapistický klášter v Mariawald, Německo 20:00 Národní eucharistický kongres 2015 21:05 Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe 22:00 O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání 22:30 Přejeme si ... 22:45 Cesta k andělům (96. díl): Michal Malátný 23:35 Řeckokatolický magazín 23:50 V pohorách po horách – Skalka 0:05 Outdoor Films se Štěpánem Černouškem – Sibiřské galaxy 1:35 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 10. 2015

6:05 Salesiánský magazín 6:20 Řeckokatolický magazín 6:35 Zachraňme kostely (4. díl): kostel sv. archanděla Michaela v Jiříkově 7:00 Léta letí k andělům (71. díl) 7:20 Jezuité o: Trest smrti 7:40 Pod lampou 9:40 Desatero pro děti – Páté přikázání: Nezabiješ – Buď dobrý 9:50 Noeland (4. díl) 10:10 Můj Bůh a Walter: Víra a věda 10:30 Buon giorno s Františkem 11:30 Cesta do Turecké země (10. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 P. S. 12:30 Národní eucharistický kongres 2015: živě ze Zelného trhu [L] 14:15 Na druhý pohled 15:45 Muzikanti, hrajte 16:20 Cvrlikání 17:25 Terra Santa News: 14. 10. 2015 17:50 Listy z osamělého ostrova: List do Sard (5. díl): Zpráva pro mrtvé [P] 18:30 Sedmihlásky – Když jsem já šel přes Nadaj 18:35 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medaílka 18:40 Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 [P] 19:00 Vatican magazine (831. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:30 V souvislostech (112. díl) [P] 20:00 Muzikál Judit [P] 21:25 Až na konec světa 22:30 P. S. 22:40 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Jak moc lze předat víru v rodině? 0:00 Pouta na Dostavníku 2012 0:20 Oblastní charita Znojmo: Rodinný sociální asistent 0:35 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 0:45 Přejeme si ... 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 18. 10. 2015

6:15 Ars Vaticana (13. díl) 6:25 Cesta do Turecké země (10. díl) 6:45 Řeckokatolický magazín 7:00 Cvrlikání 8:05 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 8:45 Missio magazín 10:00 Mše svatá z Misijní neděle: Bazilika minor Navštívení Panny Marie ve Frýdku [L] 11:10 Jezuitské redukce v Paraguayi 11:25 Léta letí k andělům (71. díl) 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (112. díl) 12:40 Zpravodajské Noeviny: 15. 10. 2015 13:00 Můj Bůh a Walter: Víra a věda 13:15 Muzikanti, hrajte [P] 13:50 Muzikál Judit 15:20 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Příběh, jehož jsme součástí 16:40 Oblastní charita Znojmo: Rodinný sociální asistent 16:55 Bez hábitu naživo: Z kláštera premonstrátů v Želivě 17:55 Sedmihlásky – Zastav se, slunečko 18:30 Desatero pro děti – Šesté přikázání: Vždyjeden čistě – Nessesmilníš [P] 18:40 Hudební magazín Mezi pražci 19:20 Jezuité o: Divadlo spirituality 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Podzimní festival duchovní hudby 2014: A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum 21:10 V souvislostech (112. díl) 21:35 Na druhý pohled 23:05 Ars Vaticana (13. díl) 23:15 O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání 23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:55 Buon giorno s Františkem 0:55 Škola křesťanského života a evangelizace 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes prosím Ducha Svátého, aby naplnil vaše srdce silnou vírou. Modlitba a víra naplní vaše srdce láskou a radostí a vy budete znamením pro ty, kteří jsou daleko od Boha. Děti, povzbuzujte se navzájem k modlitbě srdcem, aby modlitba naplnila váš život. Budete, děti, každým dnem především svědky Bohu v klanění a bližnímu v potřebě. Já jsem s vámi a přimlouvám se za vás. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. září 2015

V Loretě Rumburk je možné do 31. října 2015 zhlédnout VÝSTAVU KOMIKSŮ „POVĚSTI A PŘÍBĚHY POUTNÍCH MÍST ŠLUKNOVSKA / SAGEN UND BEGEBENHEITEN IN WALLFAHRTSSTÄTTEN IM SCHLACKENAUER GEBIET“.

Výstavu doplňují čtecí lavičky, na nichž se pověsti dají přečíst v ucelené podobě, a dále pracovní listy a výtvarný koutek. Výstava v barokní sakrální památce Loreta Rumburk je přístupná od úterý do soboty od 10 do 17 hodin.

Více informací sdělí: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

Misionáři obláti, Papežská misijní díla a farnost Tábor-Klokoty Vás srdečně zvou na besedu **POSTŘEHY Z 9 LET V ISLÁMSKÉM SVĚTĚ, ANEB ČEMU JSEM SE (NA)UČIL.**

Kdy: **15. října 2015 v 18 hodin.**

Kde: **v poutním domě Emauzy, ŘKF Klokoty.**

Těšíme se na Vás!

Těšit se můžete na zajímavé **vyprávění misionáře obláta P. Günthera Ecklbauera OMI** z jeho devíti let strávených mezi lidmi Pákistánu, Libanonu a Egypta, i na promítání fotografií.

DIECÉZNÍ MARIÁNSKÉ VEČEŘADLO v Růženeckém kostele v Českých Budějovicích bude v sobotu 17. října 2015 ve 14 hodin.

Program: modlitba svatého růžence • modlitba za Svatého otce • svátostné požehnání • čtení poselství z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ • zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie • mše svatá – hlavní celebrant P. Zdeněk Prokeš, farář z Vyššího Brodu. Předpokládáné ukončení večeřadla v 16.30 hodin.

Liturgická čtení

Neděle 11. 10. – 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 7,7-11
Ž 90(89),12-13.14-15.16-17
Odp.: 14 (*Nasyť nás, Pane, svou slitovností, abychom se radovali.*)
2. čt.: Žid 4,12-13
Ev.: Mk 10,17-30

Pondělí 12. 10. – nezávazná památka sv. Radima

1. čt.: Řim 1,1-7
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
Ev.: Lk 11,29-32

Úterý 13. 10. – ferie

1. čt.: Řim 1,16-25
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
Ev.: Lk 11,37-41

Středa 14. 10. – nezávazná památka sv. Kalista I.

1. čt.: Řim 2,1-11
Ž 62(61),2-3.6-7.9
Odp.: 13b (*Pane, ty odplácíš každému podle jeho díla.*)
Ev.: Lk 11,42-46

Čtvrtek 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Řim 3,21-30a
Ž 130(129),1-2.3-4.5-6a
Odp.: 7bc (*U Hospodina je slitování, hojně u něho je vykoupení.*)
Ev.: Lk 11,47-54

Pátek 16. 10. – nezávazná památka sv. Hedviky nebo sv. Markéty Marie Alacoque (v ostravsko-opavské diecézi: slavnost sv. Hedviky)

1. čt.: Řim 4,1-8
Ž 32(31),1-2.5.11
Odp.: 7ac (*Tys mé útočiště, zahrneš mě radostí ze záchran.*)
Ev.: Lk 12,1-7

Sobota 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Řim 4,13.16-18
Ž 105(104),6-7.8-9.42-43
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 12,8-12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. ŘÍJNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 10.	PO 12. 10.	ÚT 13. 10.	ST 14. 10.	ČT 15. 10.	PÁ 16. 10.	SO 17. 10.									
Antífona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1734	1953	1213	1346	1708	1924		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1559	1756	1213	1346	1708	1925		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1735	1954	1217	1351	1710	1926		
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1557	1754	1170	1300	1186	1317	1735	1954	1218	1351	1562	1760		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1724	1943	1218	1351	1711	1927		
Závěrečná modlitba	721	813	1557	1754	1171	1301	1558	1755	1560	1757	1561	1758	1562	1760		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1560	1757	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1737	1956	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	720	813	721	813	1557	1754	1180	1310	1196	1328	1737	1956	1227	1361	721	814
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1731	1950	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	721	813	721	813	1557	1754	1181	1311	1558	1755	1560	1757	1561	1758	722	814
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

O ANDĚLECH (I) V TEOLOGICKÉ SUMĚ
Tomáš Akvinský • Překlad a úvodní studie Tomáš Machula a Daniel D. Novotný • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Tomáš Akvinský byl nazýván „doctor angelicus“ (andělský učitel) nejen pro svou trpělivost, ale především pro velkou pozornost, kterou věnoval právě tématu andělů. V první části Teologické sumy najdeme ve dvou rozsáhlých traktátech celou řadu zajímavých otázek a odpovědí jak filosofického, tak teologického rázu. Bohužel je dnes téma andělů v křesťanské teologii poněkud opomíjeno, a je pravidlem, že jakmile se přestane kultivovat víra, bují pověra. Promyšlení andělů jakožto nemateriálních, myslících a svobodných tvorů nám může sloužit jako určitý myšlenkový experiment, v jehož rámci lze řešit celou řadu otázek vztahujících se k člověku, jeho poznání, mravní hodnotě jednání a podobně. Komentovaný překlad jednoho z nejvýznamnějších středověkých děl o andělech může všem zájemcům o toto téma přinést celou řadu zajímavých podnětů. První svazek nového překladu Teologické sumy se věnuje andělům (ST I, q. 50–64). Otázky tohoto svazku se týkají substance andělů, jejich vztahu k materii a místu, jejich poznání a vůle, zkoumají jejich stvoření a dokonalost, ale i zlo viny a trest démonů.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 130x204 mm, 228 stran, 260 Kč

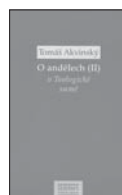
O ANDĚLECH (II) V TEOLOGICKÉ SUMĚ
Tomáš Akvinský • Překlad a úvodní studie Tomáš Machula a Daniel D. Novotný • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

Druhý svazek nového překladu Teologické sumy doplňuje téma andělů dalšími devíti otázkami (ST I, q. 106–114). To-

máš Akvinský mezi dva soubory andělských otázek vkládá jiné téma, a proto i český překlad vytváří pomocí dvousvazkového vydání prostor pro další díl Sumy ve vaší knihovně.

KRYSTAL OP, s.r.o.

Brož., 130x204 mm, 108 stran, 130 Kč

OČISTEC III.
František Mráček

V této knize je uvedeno několik úvah o závažnosti okamžiku smrti při umírání, který určuje věčný život člověka. V publikaci jsou otištěny málo známé rozhovory s vizionářkou Marií Simmavou, která se za duše v očistci celoživotně obětovala. Dále zde najdeme úvahy o hodnocení informací získaných od duší v očistci, předaných vizionáři.

VĚRITÉ • Brož., 129x200 mm, 136 stran, 185 Kč

SMĚLI JSME ZŮSTAT

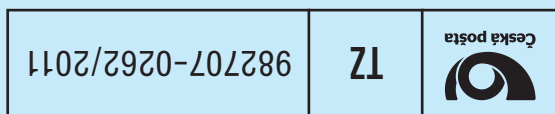
Jiří Polák • Odpovědný redaktor Mgr. Jan Studeník • Lektor Mgr. Bohuslav Peterka • Prolog Mgr. Bohuslav Peterka, Ing. Vilém Barák • Epilog Mons. Anton M. Otte • Překlad Ing. Alena Povolná (němčina), Mgr. Lucie Cekotová (angličtina)

Alternativní pohled na česko-německé soužití ve světle příběhů sudetských Němců ze severovýchodních Čech.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
 Brož., 145x190 mm, 204 stran, 217 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
 Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC/zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.